

[Poul Møller.]

satser, som dengang blev foreslået, nemlig en fordobling af vægttoldsatserne.

Det beror på et skøn, hvorvidt en større beskyttelse er nødvendig eller unødvendig. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen hævdede, at der i det foreliggende lovforslag er mere beskyttelse end nødvendigt. Det ærede medlem må vist erkende, at det beror på et skøn. Men det, der har været afgørende for skønnet i dette forslag og for os, har været, hvorvidt man vil prøve på at genskabe den beskyttelse, som rigsdagen vedtog for disse industrier, da man sidste gang vedtog et tekstiltoldlovforslag, og hvorvidt man vil prøve at give disse industrier, der da stod ude i fri konkurrence og nu skal til det igen, den samme toldbeskyttelse. Jeg synes, det er ganske betegnende for et sådant skøn, og jeg tror ikke, man på afgørende områder er gået videre beskyttelsesmæssigt, end dette opretningssynspunkt kan bære. Jeg tror, man må erkende, at man på de fleste områder befinder sig i underkanten af den toldbeskyttelse, vi havde, dengang dette vareområde var under fri konkurrence.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen udtalte, at der var mere beskyttelse end ønskeligt i dette lovforslag. Dermed mente det ærede medlem, at vedtagelsen af lovforslaget ville hindre de nordiske forhandlinger eller i hvert fald hæmme dem. Jeg kan som svar herpå henvise til de tal, den højtærede finansminister anførte angående dette spørgsmål, og til de norske og svenske toldsatser. Jeg kan endvidere tilføje, at vi er villige til når som helst at tage disse satser op til revision, hvis det viser sig nødvendigt for at fremme det nordiske samarbejde, og at vi ikke anser hverken de bestående satser eller dem, der nu gennemføres, for at være helligdomme, der ikke kan røres ved. Toldpolitik skal være praktisk, den skal være ufanatisk; derfor er det rimeligt, at vi, hvis vi ser, at vi i en større sags, det nordiske samarbejdes, tjeneste må ændre satserne, så gør det, naturligvis, hvis vi derigennem kan fremme bestræbelserne henimod det nordiske marked.

Endelig mente det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at lønsituationen ikke opfordrede til at gennemføre et sådant toldlovsforslag, at det kunne invitere arbejds-

giverne til at acceptere lønforhøjelser under forhandlingerne. Nu har jeg det ganske bestemte indtryk, at man ikke — ikke i almindelighed da — bebrejder arbejdsgiverne, at de i denne situation har været for eftergivende, at de har givet for mange indrømmelser overfor arbejderne. Såvidt jeg forstår, er lønforhandlingerne på dette tidspunkt afsluttet indenfor tekstilindustrien, og der er intet, der tyder på, at industrien har taget forskud på tolden ved at yde arbejderne større lønforhøjelser, end man ellers ville have ydet.

Endelig var det ærede medlem inde på spørgsmålet om omsætningsafgiften, og jeg forstod, at det ærede medlem ikke betragter denne afgift som noget, der skal være ganske midlertidigt. På dette spørgsmål kan man selvfølgelig anlægge en forskellig økonomisk vurdering, men jeg vil gerne stille det ekstra spørgsmål til det ærede medlem: Mener det ærede medlem så, at ordningen med sparebeviser også skal forlænges? Spørgsmålet gælder også den højtærede finansminister: Såfremt vi ikke skal af med omsætningsafgiften den 1. april 1957 — jeg synes, det lå i luften under den højtærede finansministers tale, at han kunne slutte sig til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen på dette punkt — mener så den højtærede minister og det ærede medlem, at sparebevisordningen også skal forlænges? Skal der i så fald til 1. april næste år tilsendes det danske folk gennem postvæsenet en ny omgang sparebeviser? Hvis det virkelig er tilfældet, at man vil blive ved at finansiere på denne måde, give folk formue på denne måde, samtidig med at de skal betale omsætningsafgift, så ender man i den svikmølle, som ingen mennesker kan forstå. Jeg skal senere vende tilbage til den højtærede finansministers bemærkninger om sparebeviserne.

Den højtærede finansminister mente, at de oplysninger, som det ærede medlem hr. Weikop fremkom med, var fejlagtige; disse sparebeviser skulle ikke ses i forhold til omsætningsafgiften for tøj og lædervarer o. lign. på de 480 mill. kr., nej, de skulle ses i forhold til hele det afgiftsområde, som blev indført i fjor. Ja, det er jo så helt mærkværdigt, hvad man har gjort med disse sparebeviser. Det kan til nød forklares, at folk skal have sparebeviser, fordi man for-